«Κύριε, χάρισέ μας αυτό που μας χρειάζεται τόσο πολύ στις ημέρες μας: Την ισορροπία» (Σεβ. Μητροπολίτης Αργολίδος Νεκτάριος)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 23 Μαΐου, 2020

Πέρασαν δύο ολόκληροι μήνες από τότε που άρχισαν να ισχύουν τα περιοριστικά μέτρα στην χώρα μας από τα οποία δεν εξαιρέθηκε η εκκλησία μας.

Αν για όλους τους χριστιανούς ήταν μια περίοδος οδύνης για την στέρηση των ιερών ακολουθιών και ιδιαίτερα της θείας Λειτουργίας, για τους κληρικούς ήταν πολύ πιο οδυνηρή η περίοδος αυτή.

Αναγκαστήκαμε να λειτουργούμε χωρίς το λαό, με άδειες εκκλησίες, με ό,τι αυτό σημαίνει. Αυτός όμως ο πόνος και η οδύνη έγινε αφόρητη από τις συνεχείς επιθέσεις, όχι τόσο των εκτός εκκλησίας, αλλά των μελών της εκκλησίας.

Κυκλοφόρησαν αμέτρητα κείμενα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, δυστυχώς με τους περισσότερους συντάκτες να παραμένουν στο σκοτάδι της ανωνυμίας. (Αναρωτιέμαι γιατί άραγε; Τί φοβούνται; Τόσο δειλοί είναι; Δεν τους λέει τίποτα ο λόγος του Χριστού στο δικαστήριο: «Ἐγώ παρρησίᾳ ἐλάλησα;»).

Δεν υπήρξε μέτρο στις φωνές και στο θορυβώδη τρόπο με τον οποίο πολλοί νόμισαν ότι έπρεπε να υπερασπίσουν την εκκλησία.

Είναι αξιοσημείωτο ότι κάποιες μέρες είχαμε ένα καταιγισμό μηνυμάτων – διαμαρτυριών με τα ίδια περίπου λόγια. Φως φανάρι βέβαια ότι ήταν κατευθυνόμενα από κάποιον «γέροντα». Είναι σαν τα ψηφίσματα.

Γίνεται μια εκδήλωση διαμαρτυρίας για κάποιο θέμα και στο τέλος όλοι εγκρίνουν το κείμενο που είναι έτοιμο από τις προηγούμενες μέρες. Δημοκρατικές διαδικασίες…

Μέσα λοιπόν στα μηνύματα αυτά επαναλαμβάνεται το ίδιο μοτίβο: «Είστε προδότες. Αρνηθήκατε τον Χριστό. Σχίζετε την Εκκλησία. Θα χάσετε την ψυχή σας. Παραιτηθείτε. Είσαστε αφορισμένοι. Για να μην χάσετε την καρέκλα υποκύψατε στην άθεη κυβέρνηση κ.λπ. κ.λπ.».

Έζησα και το χειρότερο: Τηλεφώνησε κάποιος και ουρλιάζοντας, άρχισε να με βρίζει

με λεξιλόγιο του υποκόσμου. Με διαολόστειλε τρεις φορές κιόλας. Γιατί; Του στερώ τον Χριστό και δεν τον αφήνω να κοινωνήσει! Αυτός λοιπόν ο μαινόμενος άνθρωπος και πόσοι παρόμοιοι, αισθανόταν ότι ήταν έτοιμος να κοινωνήσει!

Από την άλλη πλευρά η οδύνη μας γινόταν αφόρητη από την πολυλογία και κενολογία του κλήρου και ιδιαίτερα γνωστών ροπαλοφόρων υπερασπιστών της εκκλησίας, με την κατακεραύνωση των πάντων.

Μεγάλη Παρασκευή πρωί, την ώρα που ο Χριστός «περί ἡμῶν ὀδυνᾶται», κληρικοί να αστράφτουν και να βροντάνε εναντίον των επισκόπων και της Συνόδου.

Και αυτοί οι κληρικοί, σα να μη συμβαίνει τίποτα, την άλλη μέρα να λειτουργούν και να λένε «ἐν πρώτοις μνήσθητι Κύριε τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν…» και να λειτουργούν στο αντιμήνσιο με την υπογραφή του επισκόπου! Ειλικρινά, δεν μπορώ να τα καταλάβω.

Αφήνω δε τη «διδασκαλία, τις παραινέσεις, τις οδηγίες» λαϊκών μελών της εκκλησίας προς τη Σύνοδο, τους επισκόπους, τους κληρικούς.

Άνθρωποι που δεν έχουν ανοίξει ούτε την Αγία Γραφή και η μόνη «πνευματική» τροφή τους είναι τα χαμηλού επιπέδου θρησκευτικά περιοδικά και εφημερίδες, έχουν την απαίτηση από κατηχούμενοι να γίνουν κατηχητές, από μαθητές να γίνουν δάσκαλοι.

Το είχε επισημάνει 1700 χρόνια πριν ο Μ. Βασίλειος, όταν έβλεπε τον οικοδόμο, τον μανάβη και τον μπακάλη της εποχής του να «θεολογούν» πάνω σε δύσκολα θεολογικά θέματα, όπως το δόγμα της Αγίας Τριάδος.

Θέματα που απασχόλησαν πολύ καιρό τις τοπικές και Οικουμενικές Συνόδους, όπου έγιναν ατέρμονες συζητήσεις και αντιδικίες, ο βοσκός ή ο ξυλουργός τα είχαν λυμένα και θα έπρεπε ο Μ. Βασίλειος από ποιμένας να γίνει αγόμενο και φερόμενο πρόβατο, να ακολουθήσει τον ποιμαινόμενο!

Το ερώτημα του φίλου και συνασκητού του, αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου είναι και σήμερα εξαιρετικά επίκαιρο και το απευθύνω σε όλους τους αργόσχολους «θεολογούντες» του internet, που θέλουν στανικά να επιβάλουν τις απόψεις τους: «Τί στρατηγεῖν ἐπιχειρείς, ἐνταγμένος ἐν στρατιώταις;»

Πώς να το κάνουμε αδελφοί μου; Οι αγνοούντες χρειάζονται διδασκαλία. Όχι προβιβασμό στη θέση του δασκάλου.

Δεν υποτιμώ, προς Θεού, το λαϊκό στοιχείο. Υπάρχουν λαϊκοί (καθηγητές θεολόγοι,

ιεροκήρυκες, πανεπιστημιακοί δάσκαλοι) που προσφέρουν μεγάλο έργο στην εκκλησία.

Έχοντας εντρυφήσει στην Αγία Γραφή, στους πατέρες, στην ορθόδοξη παράδοση, ο λόγος τους είναι πολύτιμος. Νομίζω πως κανείς επίσκοπος ούτε η ίδια η Σύνοδος αρνήθηκε τη συνεργασία, ούτε υποτίμησε τη συμβολή τους σε δύσκολα θεολογικά και ποιμαντικά προβλήματα.

Αναφέρομαι στους ανθρώπους που έχουν μεσάνυχτα από θεολογία και όμως αποφαίνονται σα να᾽ναι Μεγάλοι Αθανάσιοι και έχουν την απαίτηση να υποκύψει η εκκλησία στις αξιώσεις και απαιτήσεις τους.

Μου έγραφε κάποιος: «Γιατί λέτε και κάνετε αυτά και αυτά; Δεν έχετε διαβάσει την Αποκάλυψη;» Του απαντώ: «Επειδή έχω διαβάσει την Αποκάλυψη γι᾽αυτό μιλώ και ενεργώ έτσι. Εκτός αν διαβάζετε διαφορετικό κείμενο…» (Παρεμπιπτόντως, θα ήθελα να αναφερθώ στον σύγχρονο άγιο των ημερών μας Εφραίμ τον Κατουνακιώτη. Μπορούσε να σου μιλάει ώρες για πνευματικά θέματα, την προσευχή, την υπακοή κ.λ.π. Όταν όμως του έθετες θεολογικά θέματα, σταματούσε. «Παιδί μου, εγώ δεν είμαι θεολόγος. Δεν μπορώ να δογματίσω, μήπως πέσω και σε κανένα δογματικό λάθος. Πήγαινε στον π. Γεώργιο Καψάνη, στον π. Αιμιλιανό. Αυτοί είναι θεολόγοι και ξέρουν!» Αυτή είναι η στάση των αγίων. Η αγία ταπείνωση και η αυτογνωσία, η επίγνωση των ορίων…)

Θα ήθελα να θίξω στη συνέχεια συγκεκριμένα θέματα που δημιούργησαν αντιδράσεις και προβλήματα.

Τα περιοριστικά μέτρα έφεραν, όπως ήταν αναμενόμενο, αντιδράσεις και στον εκκλησιαστικό χώρο. Εκδηλώθηκαν ακρότητες και ζηλωτισμοί, που δείχνουν το λιγότερο ανασφάλεια.

Το κλείσιμο των εκκλησιών, παρέπεμψε στους διωγμούς του Νέρωνα, του Διοκλητιανού κ.λπ. Προσωπική μου άποψη είναι ότι θα μπορούσαν τα μέτρα αυτά να είναι ηπιότερα, όπως έγιναν στη δεύτερη φάση.

Να υπάρχουν αυστηροί κανόνες όπως στα super markets κ.λ.π. Και αυτό το λέω με επιφύλαξη, γιατί δε ξέρω πόσο μπορούσε να λειτουργήσει. Ό,τι έγινε, έγινε.

Όμως το να θεωρείται η απόφαση αυτή της πολιτείας ως έναρξη διωγμού, και πρόβα τζενεράλε για την επιβολή της πανθρησκείας, είναι αφελές και να το συζητάμε.

Η Σύνοδος και το σώμα των επισκόπων το ξεκαθαρίσαμε. Κανείς δε μας ζήτησε να αρνηθούμε την πίστη μας. Ως χριστιανοί θα έπρεπε να τηρήσουμε μια υπεύθυνη

στάση και να συμβάλλουμε στην αντιμετώπιση της πανδημίας, μένοντας στα σπίτια μας.

Τα κίνητρα του Νέρωνα και όλων των διωκτών ήταν να διαλύσουν την εκκλησία. Τα κίνητρα της πολιτείας ήταν η διαφύλαξη της δημόσιας υγείας.

Σταματώ σε δύο υπέροχες δηλώσεις. Η πρώτη είναι του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου.

-Δεν κινδυνεύει η πίστη αλλά οι πιστοί.

Και η δεύτερη του Αρχιεπισκόπου κ. Ιερωνύμου:

-Μένουμε σπίτι γιατί αγαπάμε.

Τέτοιες δηλώσεις που θα μείνουν στην ιστορία, χάθηκαν στον κουρνιαχτό. Δεν ακούστηκε ούτε ένα θετικό σχόλιο από τους φωνασκούντες «ομολογητές» της πίστεως.

Σα να είχαν κλείσει τα αυτιά τους με βουλοκέρι, για να μην ακούσουν μια νηφάλια και υπεύθυνη φωνή. Εθισμένοι στον αυτισμό τους δεν θέλουν να ακούνε παρά μόνο τον εαυτό τους.

Με τις προηγούμενες παρεμβάσεις μου έγινα στόχος των γνωστών «ζηλωτών». Θα έπρεπε κατ᾽ αυτούς να κηρύξω επανάσταση, να ανοίξω τις εκκλησίες, να χτυπήσω τις καμπάνες, να καλέσω τα κανάλια, να εισπράξω τα χειροκροτήματα και τελικά να διχάσω το Σώμα της εκκλησίας, για να κερδίσω το στεφάνι του ομολογητού!

Νομίζω ότι έχουμε αρκετούς που τους ταιριάζει ο λαϊκός τίτλος «τζάμπα μάγκας». Δεν χρειάζονται και άλλοι. «Οὐκ οἴδατε ποίου πνεύματος ἐστέ». Προτίμησα το δρόμο της σύνεσης.

Μίλησα με συνεπισκόπους και ιερείς που διακρίνονται για την ψυχραιμία και την νηφαλιότητα. Μίλησα με σοβαρούς επιστήμονες, που διακρίνονται για τη βαθειά τους πίστη και αγάπη στο Θεό και στην εκκλησία.

Και τούτο γιατί ένιωσα υπεύθυνος απέναντι στους ανθρώπους που η Χάρη του Θεού μου εμπιστεύτηκε. Κατανόησα ότι όταν συμπεριφερόμαστε ανεύθυνα και επιπόλαια, μπορεί να γίνουμε υπαίτιοι διασποράς του ιού και τελικά ακούσια φονείς.

Αν μερικοί θέλουν κάτι τέτοιο , ας αναρωτηθούν μήπως δεν έχουν το πνεύμα του Θεού, αλλά «δουλεύουν τῷ διαβόλῳ».

Αυτό που με θυμώνει είναι οι εκουσίως ανοηταίνοντες. Είναι άνθρωποι – πολλοί δυστυχώς – που πιστεύουν ότι η αρρώστια αυτή δεν είναι τίποτα, «ένα κρυολόγημα, μία κοινή γρίπη. Όλα είναι ψέμα».

Αναρωτιέμαι: Μα δεν βλέπουν τα νούμερα στις άλλες χώρες, δεν βλέπουν τα φέρετρα, την απέραντη θλίψη; Όλα είναι ψέματα;

Μέχρι να κατανοήσει ο Ν. Τράμπ ότι ο ιός δεν είναι προεκλογική απάτη των Δημοκρατικών ή εργαστηριακό κατασκεύασμα των Κινέζων, ο κορονοϊός εξαπλώθηκε φρικτά στις ΗΠΑ και κανείς δεν ξέρει πότε θα σταματήσει.

Ο Ρ. Τζόνσον έκανε σχεδόν το ίδιο. Δεν πήρε μέτρα. Είχε μια ψευδαίσθηση παντοδυναμίας. Ξέχασε ότι και αυτός άνθρωπος είναι. Ο ιός δεν κάνει διακρίσεις, ούτε φοβάται την εξουσία. Τελικά και ο ίδιος νόσησε και η χώρα του δοκιμάστηκε σκληρά.

Δυστυχώς ο ιός της ανοησίας διαχέεται ακαριαία και μολύνει αναρίθμητους εγκεφάλους. Όταν συζητάς με τους περισσότερους ανθρώπους, νιώθεις μια φοβερή απογοήτευση. Βλέπεις ένα μηχανισμό απώθησης απίστευτο.

Μιλάς με συγκεκριμένα επιχειρήματα, στατιστικές έρευνες και ο άλλος δεν θέλει να ακούσει. Όλα τα διαγράφει ως ανυπόστατα. Μου θυμίζουν ένα σύλλογο στην Αγγλία (δεν ξέρω αν υπάρχει ακόμη), που αμφισβητούν την σφαιρικότητα της γης. Σύστησαν το σύλλογο για να υπερασπίσουν τη θέση τους ότι η γη είναι τετράγωνη!

Αναφέρθηκα και στις προηγούμενες παρεμβάσεις στο θέμα της συνωμοσιολογίας και της προφητολογίας. Είναι θλιβερή η κατάσταση. Αν μπορούσαμε να συγκεντρώσουμε όλα τα συνωμοσιολογικά σενάρια που κυκλοφόρησαν όλο αυτό το διάστημα, και όλα τα fake news, θα γεμίζαμε χιλιάδες σελίδες.

Ο ιστορικός του μέλλοντος θα έχει πολλή δουλειά και θα γελάσει πολύ... Οι νουνεχείς άνθρωποι δέχτηκαν τα μέτρα με κατανόηση, έχοντας υπ᾽όψη τους ότι αυτό θα έχει σοβαρές επιπτώσεις στην οικογένεια, στην εργασία, στην οικονομία.

Όμως τη στιγμή αυτή προέχει η υγεία. Για τους συνωμοσιολόγους, θρησκευόμενους και μη, για τους «προοδευτικούς» που ανησυχούν για την περιστολή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και την παραβίαση των προσωπικών δεδομένων, τα μέτρα είναι απαράδεκτα.

Μαζί πάει πακέτο και το γλειφιτζούρι περί σφραγίσματος του Αντιχρίστου, για το τσιπάκι που θα μπει και θα μας παρακολουθούν κ.λπ. κ.λπ. Δηλαδή «σιγά μη στάξει η ουρά του ποντικού».

Αγαπητοί μου συνωμοσιολόγοι και προοδευτικοί, από τη στιγμή που έχουμε πάνω μας το κινητό και δεν κάνουμε δευτερόλεπτο χωρίς αυτό, μας ανησυχούν τα μέτρα, γιατί έτσι κινδυνεύουν τα προσωπικά μας δεδομένα;

Από τη στιγμή που στέλνουμε χιλιάδες μηνύματα και προσωπικές μας φωτογραφίες ή ξακατινιαζόμαστε στο facebook και στο διαδίκτυο, που σημαίνει ότι είμαστε εκουσίως έκθετοι ανά πάσα στιγμή στον οποιοδήποτε Big Brother, ανησυχούμε για την προσβολή των προσωπικών μας δεδομένων;

Τί μπορώ να πω; Όλα αυτά τα συνωμοσιολογικά σενάρια, θα τρελάνουν τον κόσμο, αν δεν το έχουν κάνει ήδη. Μια αληθινή είδηση σπάνια ξεπερνά τα 1000 άτομα που την βλέπουν και την αναπαράγουν. Αντίθετα οι αναπαραγωγείς ψευδών φημών ξεπερνούν και τις 100.000.

Ας δεχτούμε, τέλος πάντων, ότι ο κορονοϊός ήταν κατασκεύασμα των πολυεθνικών εταιριών. Για πείτε μου. Τώρα τί κάνουμε; Τον αντιμετωπίζουμε ή γυρνάμε την πλάτη και ζούμε σα να μη συμβαίνει τίποτα; Μέχρι να βρεθούμε διασωληνωμένοι…

Σήμερα γίνεται μια τεράστια προσπάθεια να βρεθεί το εμβόλιο ή τελος πάντων κάποιο φάρμακο. Επιστήμονες σε όλο τον κόσμο αγωνίζονται σκληρά. Δαπανώνται τεράστια ποσά. Συμφωνώ ότι παίζονται οικονομικά συμφέροντα.

Αν όμως βρεθεί το εμβόλιο και είναι πράγματι ασφαλές, θα αρνηθούμε να το κάνουμε; Έχουμε σκεφτεί ότι αν ζούμε σήμερα οι περισσότεροι το οφείλουμε στα εμβόλια; Αρρώστιες που θέριζαν πληθυσμούς, σήμερα εξαφανίστηκαν. Εκείνα ήταν καλά εμβόλια και τούτο δεν θα είναι;

Δυστυχώς τα ίδια γράφονταν και πριν 10-15 χρόνια για τους ιούς της γρίπης των πτηνών και των χοίρων: «Ο ιός βγήκε από τα βιολογικά εργαστήρια του αμερικανικού στρατού».

«Ο Κίσινγκερ το 1976 δήλωνε ότι ο παγκόσμιος πληθυσμός πρέπει να μειωθεί στο 1/5 του σημερινού». «Ο ιός της γρίπης των πτηνών κυκλοφόρησε γι’ αυτό το λόγο, αλλά δεν τους βγήκε».

Και βέβαια η συμβουλή: «Μην πάτε να αγοράσετε το εμβόλιο, γιατί έτσι θα θησαυρίσουν οι μεγαλομέτοχοι των πολυεθνικών. Έτσι επιδιώκουν τα νεοταξικά αφεντικά!» κ.λπ. κ.λπ.

Αυτά τότε. Σήμερα γράφονται και άλλα. Το εμβόλιο θα γίνεται με τσιπάκι. Αυτό «θα είναι το σφράγισμα». Ακούστε και το άλλο.

«Ο ιερέας που θα έχει το τσιπάκι στο χέρι του και θα ευλογεί τα τίμια δώρα ή τα άλλα μυστήρια, δε θα μεταδίδει τη χάρη και τα μυστήρια θα είναι ανενεργά!» (Πάλι καλά που δεν υποψιάστηκαν κάτι για τις βαλβίδες ή τους βηματοδότες της καρδιάς μήπως και εκεί μέσα κρύβεται ο Αντίχριστος!). Αντέχετε και άλλο; «Ο κορονοϊός θα φέρει την πανθρησκεία».

Σε κάποια από τα e-mails μου έγραφαν: «Δεχτήκατε όλα αυτά τα μέτρα για έναν ιό που είναι ως επί το πλείστον τηλεοπτικός; Αν επιβληθεί υποχρεωτικός εμβολιασμός; Δεν σας φαίνεται ότι όλα αυτά είναι σαν πρόβα για το λεγόμενο χάραγμα της Αποκάλυψης;»

Κάποια ευλαβής κυρία είχε πιο καλό λογισμό. Απολαύστε θεολογική ερμηνεία: «Ο κορονοϊός είναι ο Χριστός! Κορόνα + ιός = ο βασιλιάς Χριστός, ο Υιός του Θεού». Παρ' το αυγό και κούρεψ' το!

Δυστυχώς, αδελφοί μου, πρέπει αν είμαστε ειλικρινείς, να το παραδεχτούμε: ο κορονοϊός έβγαλε στην επιφάνεια πολλή αρρώστια. Και στην κοινωνία – παγκοσμίως, αλλά και στην εκκλησία.

Ο μακαριστός προκάτοχός μου Ιάκωβος έλεγε: «Η ανθρώπινη πλευρά της εκκλησίας πάσχει». Κουβαλάμε πολλή αρρώστια. Θα μου πείτε γι' αυτό βρισκόμαστε στην εκκλησία, για να θεραπευτούμε.

Αν είμαστε όμως κακοί άρρωστοι και αντιδρούμε στη θεραπεία; Ναι, πράγματι, η εκκλησία είναι νοσοκομείο, έχει τα θεραπευτικά μέσα να θεραπεύσει τον παραπεσόντα άνθρωπο, να τον εξαγιάσει κ.λ.π.

Αν όμως πετάμε τα φάρμακα, όπως κάνουν αρκετοί ασθενείς; Αν δεν ακούμε τον ιατρό και τον φέρνουμε σε δύσκολη θέση; «Τίς ἰαθῆναι βουλόμενος τόν ἰατρόν παροργίζει ὡς καγώ» ρωτάει ο υμνογράφος.

Και κάτι ακόμη. Μέσα στα νοσοκομεία μας σήμερα υπάρχουν οι ενδονοσοκομειακές λοιμώξεις που έχει γίνει ο εφιάλτης των γιατρών. Εκεί που κάνεις μια δύσκολη εγχείρηση και όλα πάνε καλά, έρχεται ένα ενδονοσοκομειακό μικρόβιο και ανατρέπει τα πάντα.

Δυστυχώς αυτό πραγματικά συμβαίνει και στην εκκλησία. Κι εδώ κινδυνεύουμε από τις εκκλησιαστικές ενδονοσοκομειακές λοιμώξεις...

Κι έρχομαι στο σημαντικότερο και πλέον κρίσιμο ερώτημα που τέθηκε. Το βασικό επιχείρημα των κατά φαντασίαν «ομολογητών» είναι ότι όταν μπαίνεις στην Εκκλησία, δεν αρρωσταίνεις. Σαν να λέμε ότι ο ναός είναι αποστειρωμένος,

αντιμικροβιακός κλωβός, που δεν αφήνει τα μικρόβια να μπουν μέσα...

Κάποιος έγραψε και τούτο: «Όταν ασπαζόμαστε τα χέρια του ιερέα, μετέχουμε των ακτίστων ενεργειών του Θεού. Αν πιστεύουμε ότι ο ιερέας μπορεί να μεταδώσει ασθένειες, αρνούμαστε την χάρη της ιεροσύνης, τη χάρη του Θεού».

Προσωπικά ομολογώ ότι όταν έχω κάποια μεταδοτική ίωση, δεν χαιρετάω κανέναν διά χειραψίας, ούτε αφήνω να μου φιλήσουν το χέρι, ούτε αν λειτουργώ μοιράζω αντίδωρο. Αυτό το έκανα πάντα, όχι τώρα.

Είναι θέμα ευθύνης. Αντίθετα πολλοί άνθρωποι που έχουν κάποια ίωση δε λαμβάνουν την πρόνοια να προφυλάξουν τους άλλους, να μην χαιρετίσουν κλπ. Πολλές φορές έχουμε νοσήσει από την απροσεξία των άλλων.

«Είναι δυνατόν να επιτρέψει ο Κύριος να κολλήσουμε;», ρωτάει κάποιος άλλος. Ο Κύριος έδωσε μυαλό και σήμερα το εργαλείο της επιστήμης για να μπορούμε να προφυλαχθούμε.

Πριν λίγα χρόνια είχα επισκεφθεί ένα γυναικείο μοναστήρι. Είχε πάνω από τριάντα μοναχές. Κάποια μοναχή κόλλησε γρίπη. Οι υπόλοιπες είχαν αυτή τη νοοτροπία: «φυλάει ο Θεός» και δεν πήραν μέτρα.

Την μέρα που πήγα όλες ήταν στο κρεβάτι με υψηλό πυρετό, εκτός από δύο. Όταν πλέον είχαν φτάσει στο απροχώρητο, συμβουλεύτηκαν γιατρό και σύστησε στοιχειώδη μέτρα προφύλαξης.

Έτσι οι δύο μοναχές άρχισαν να απολυμαίνουν τα χέρια, έβαλαν μάσκες και μπόρεσαν να κρατήσουν το μοναστήρι «όρθιο». Πείτε μου, ήταν πράξη απιστίας το ότι έλαβαν τα μέτρα τους; Το ότι έβαλαν μάσκα, ήταν αντιμοναχικό και ξένο προς... την Ορθόδοξη παράδοση;

Μην ξεχνάμε ότι, ο κορονοϊός ήλθε στην Πελοπόννησο από τους προσκυνητές των Αγίων Τόπων. Για προσκύνημα πήγαν οι άνθρωποι! Και δύο μοναχοί που μετέφεραν το λείψανο του αγίου Γεωργίου στη Μ. Βρετανία, γύρισαν με τη νόσο.

Κόλλησαν και άλλοι μαζί τους. Γιατί ο Θεός δεν προστάτεψε; Δεν γνωρίζω, ούτε μπορώ να ερμηνεύσω τις βουλές του. (Κάποιος μου είπε ότι το συγκεκριμένο μοναστήρι έχει... φιλοπαπικές τάσεις, γἰ αυτό και τους τιμώρησε ο Θεός! Θεολογικώτατη ερμηνεία.)

Ένα ακόμη επιχείρημα που πολλοί έγραψαν είναι γιατί στις Σλαβικές χώρες που δεν έκλεισαν οι εκκλησίες, δεν υπήρξαν κρούσματα. Είχα άμεση επικοινωνία από Ρωσία

και Ουκρανία και γνώριζα πολύ καλά τι συνέβαινε.

Αλλά οι αδελφοί μας αυτοί δεν είχαν καθόλου πληροφόρηση και δεν γνωρίζουν το δράμα που εκτυλίσσεται. Αυτές τις ημέρες ήλθαν στα χέρια μου σελίδες ολόκληρες. Πολύ περιληπτικά καταγράφω μερικά.

Αν στην Ελλάδα η συνωμοσιολογία και αντιχριστολογία καλά κρατούν, – συνδεδεμένα πάντα μ̀ έναν φανατισμό, στις δύο μεγάλες χώρες Ρωσία και Ουκρανία, τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα.

Και αυτό το καταθέτω από προσωπική πείρα. Αυτή η κατάσταση ήταν η αιτία να μολυνθούν ολόκληρες μοναστικές κοινότητες και εκκλησιαστικές σχολές από τον κορονοϊό και να γίνουν εστίες μόλυνσης για τους προσκυνητές.

Για τα περισσότερα από αυτά τα μοναστήρια έχουμε σχετικά λίγες πληροφορίες, γιατί επιβλήθηκε άνωθεν «σιγή ιχθύος». Ακόμη η σκιά της πάλαι ποτέ διαλαμψάσης K.G.B. φαίνεται να καλύπτει τα πάντα.

Οι πρώτες πληροφορίες που έφτασαν σε μας ήταν ο θάνατος δύο επισκόπων και ενός ιερέως, του π. Αλεξάνδρου με τον οποίο είχαμε βρεθεί σε συνέδρια στη Μόσχα. Επρόκειτο για εξαίρετο κληρικό, μόλις 49 χρονών, που άφησε ορφανά τρία παιδιά.

Πριν λίγες μέρες πληροφορηθήκαμε για την τραγωδία που ζει η περίφημη Λαύρα του αγίου Σεργίου, όπου ζουν εκατοντάδες μοναχοί και φοιτητές της Θεολογικής Ακαδημίας.

Ο Πρύτανης της Ακαδημίας επίσκοπος Πιτιρίμ, και ο ηγούμενος του μοναστηριού επίσκοπος Παράμονος , μολύνθηκαν. Ο πρώτος διεκτραγωδεί την κατάσταση.

Ενώ οι μοναχοί ήθελαν να κρατήσουν κλειστές τις πύλες, οι «πιστοί» επέμεναν φορτικά να μπουν μέσα για να εκκλησιαστούν. Οι μοναχοί αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν και το κακό έγινε.

Ο επίσκοπος Πιτιρίμ γράφει μεταξύ των άλλων.

«Μεγάλη Δευτέρα. Πρωί. Οι πύλες της Λαύρας της Αγίας Τριάδος του Αγίου Σεργίου είναι κλειστές. Μπροστά τους ένα μεγάλο πλήθος πιστών σε αναστάτωση, απαιτεί να ανοίξει η Λαύρα. Συμπεριφέρονται πολύ επιθετικά και κάποιοι από αυτούς εκφράζονται με πολύ άσχημο τρόπο.

Ο επίσκοπος Παράμονος, ηγούμενος της Λαύρας, αποφασίζει, κάτω από την ασφυκτική πίεση των πιστών, να ανοίξει την Λαύρα για ολόκληρη τη Μεγάλη

Εβδομάδα και για το Πάσχα.

Η αγωνία όλων μας ξεκίνησε τη Μεγάλη Παρασκευή. Αρρώστησε ο Ηγούμενος της Λαύρας, πολλοί ιερείς, φοιτητές της Ακαδημίας, αλλά και μερικοί σεβάσμιοι Γέροντες, κάποιοι, δε, από αυτούς σε σοβαρή κατάσταση.

Την Μεγάλη Παρασκευή, όπως ήταν αναμενόμενο, όλοι μας είχαμε καρφωθεί στον Σταυρό. Και από κάτω, το πλήθος περίμενε ένα θαύμα. Αλλά το θαύμα δεν έγινε.

Μας κατηγόρησαν ότι είχαμε εγκαταλείψει τους ανθρώπους. Αυτό δεν είναι αλήθεια. Εμείς μπορούσαμε να απαντήσουμε μόνο με έναν τρόπο – να αρρωστήσουμε εμείς οι ίδιοι, έτσι ώστε οι άνθρωποι, βλέποντας τα βάσανά μας, να λυπηθούν εκείνους που ήταν ακόμα υγιείς, να λυπηθούν τους επισκόπους, τους ιερείς και τους ιεροψάλτες τους.

Βρισκόμενοι στην Εντατική, πεθαίνοντας από τον πόνο και την ασφυξία (σήμερα είδα προσωπικά όσους βρίσκονται σε σοβαρή κατάσταση, να βογκάνε από τους πόνους και την αδυναμία να αναπνεύσουν), ζητάμε σιωπηλά από τους ενορίτες μας: λυπηθείτε μας, λυπηθείτε εκείνους που είναι ακόμα ζωντανοί, ακόμα υγιείς.

Λυπηθείτε τους γιατρούς, οι οποίοι πεθαίνουν την ώρα της υπηρεσίας τους, χωρίς να λυπηθούν τον εαυτό τους. Λυπηθείτε τους.

Ποιός θα σας καθοδηγήσει πνευματικά, ποιός θα σας κοινωνεί, θα σας θεραπεύσει, θα σας ενθουσιάζει με υπέροχους εκκλησιαστικούς ύμνους, εάν κάποιοι από εμάς πεθάνουν, ή κάποιοι μείνουν ακόμη ανάπηροι με τραυματισμένους τους πνεύμονες;

Εγώ προσωπικά είχαν την ήπια μορφή μόλυνσης από τον κορονοϊό, αλλά σήμερα η αξονική τομογραφία έδειξε κάποια σημάδια μερικής πνευμονικής ίνωσης (πιθανή συνέπεια της νόσου).

Τι θα απογίνουν, όμως, όλοι όσοι έχουν αρρωστήσει σοβαρά; Εμείς οι κληρικοί αρρωσταίνουμε συχνότερα – λυπηθείτε μας! Ο Κύριος απευθύνεται σε όλους μας και μας θέλει φιλεύσπλαχνους και ελεήμονες: «Ἔλεον θέλω καί οὐ θυσίαν!» (Ματθ. 9,13 και 12,7)

Το κοινό κακό, όσο παράξενο και να φαίνεται, δεν ένωσε, αλλά χώρισε τους πιστούς σε όσους ταπεινά έμειναν στα σπίτια τους, στερούμενοι των λειτουργιών του Πάσχα αλλά όχι το ίδιο το Πάσχα, και σε όσους επέμεναν να πάνε στην Εκκλησία.

Οι πρώτοι είναι ο προσεκτικός Νικόδημος και οι υπάκουες πιστές γυναίκες που φέρουν μύρα. Οι δεύτεροι –ένας ζηλότυπος Πέτρος, που ορκίστηκε ότι δεν θα

προδώσει ποτέ τον Κύριό του, τον υπερασπίστηκε μ᾽ ένα σπαθί και ξαφνικά, απροσδόκητα για όλους, ακόμη και για τον ίδιο του τον εαυτό, τον πρόδωσε, φοβισμένος από αυτούς που τον αναγώρισαν.

Αλλά ποιούς βλέπουμε στον Σταυρό; Την Μητέρα του Κυρίου, τον αγαπημένο του μαθητή Ιωάννη, τις μυροφόρες γυναίκες, τον Ιωσήφ και το Νικόδημο. Και πού είναι οι υπόλοιποι που έχουν ορκιστεί πίστη; Όλοι έφυγαν.

Τί λάθος έκαναν; Η αυτοπεποίθησή τους απέτυχε: ακόμα κι αν όλοι θα Σε αρνηθούν, εγώ δεν πρόκειται να Σε αρνηθώ ποτέ. Και πού κρύβονται, φοβούνται; Στο υπερώο της Σιών, ο οποίος έγινε ο πρώτος χριστιανικός ναός.

Και έχασαν την Σταύρωση και την Ανάσταση, που ήταν εκεί όπου το Σώμα και το Αίμα Του πρωτοεμφανίστηκαν. Και στον Σταυρό και στον Τάφο. Και εντέλει, ήταν εκείνη η αγνή, ανιδιοτελής αγάπη που αποδείχθηκε υψηλότερη από το ζήλο, το θάρρος και όλους τους όρκους της πίστης.

Αλλά τί έσωσε τους μαθητές, πώς ο Πέτρος δικαιολογήθηκε τελικά; Η αναγνώριση των λαθών, της μετανοίας του – αυτά είναι τα μόνα στοιχεία που διακρίνουν τη Μεγάλη Παρασκευή από την Μεγάλη Τετάρτη – τον Πέτρο από τον Ιούδα.

Πόσο δύσκολο είναι, άραγε, για τους σημερινούς Πέτρους να παραδεχτούν ότι έκαναν λάθος, ότι δεν είχαν ανιδιοτελή αγάπη για τον Θεό και συμπόνια για τον συνάνθρωπό τους!

Τελικά, ακόμη και την αναζήτηση της ευλογίας μπορούν να την μετατρέψουν σε εγωϊστική απληστία. Πόσες περίπλοκες δικαιολογίες ακούστηκαν από τους ζηλωτές, πόση παραπληροφόρηση -οι ναοί εξισώθηκαν με τα φαρμακεία και τα σούπερ μάρκετ κ.α.

Τώρα είναι μια πολλή κρίσιμη και δύσκολη στιγμή για όλους όσους έζησαν το Πάσχα στο υπερώο της Σιών και όχι στο Γολγοθά. Έχουν αρκετή δύναμη να μετανοήσουν;»

Λίγο αργότερα ο επίσκοπος Πιτιρίμ θα πει σε συνέντευξη του:

«Αυτή τη στιγμή, δεν πρέπει να χαλαρώσουμε το καθεστώς της απομόνωσης, όσο δύσκολο και αν μας φαίνεται αυτό. Αυτό το μεγάλο ξέσπασμα της επιδημίας οφείλεται στην ανευθυνότητα όλων όσων δεν ήθελαν να τηρήσουν το καθεστώς της αυτοαπομόνωσης..

Αυτό ισχύει και για τους Ορθοδόξους, οι οποίοι, παρά τις επανειλημμένες εκκλήσεις μας να αποφεύγουν να πηγαίνουν στις εκκλησίες, δεν θέλησαν να στερηθούν τη χαρά

να είναι παρόντες στις ακολουθίες της Μεγάλης Εβδομάδας και του Πάσχα.

Εκείνες τις πρώτες ημέρες μετά τη θετική διάγνωση, η καρδιά μου βρισκόταν συνεχώς στο ναό, που είναι μόλις λίγα βήματα μακριά από το κελί μου.

Δεν μπορούσα να συγκρατήσω τα δάκρυά μου όταν ένιωσα ότι έξω από την κλειστή μου πόρτα περνούσε η Πασχαλινή πομπή και οι Πατέρες έψαλλαν τον Αναστάσιμο κανόνα του Αγίου Ιωάννη του Δαμασκηνού, ενώ εγώ ήμουν καταδικασμένος στην απομόνωση πίσω ἀπ αυτήν την πόρτα. Αλλά η χάρη των ημερών των αχράντων παθών του Κυρίου άνοιξε την καρδιά μου, και η χαρά του Πάσχα, βουτηγμένη στα δάκρυα, την πλημμύρισε ολόκληρη.

Σήμερα παρατηρούμε πως η κοινωνία επικεντρώνει την προσοχή της στο γεγονός ότι αρρώστησαν πολλοί κληρικοί. Προτείνουν ακόμα και να δημοσιεύονται λίστες με τα ονόματα των άρρωστων ιερέων «για να φαίνεται η αλήθεια».

Ποιός πιστεύετε ότι είναι ο λόγος για μια τέτοια επιλεκτική προσοχή; Σε τελική ανάλυση, οι άνθρωποι όλων των επαγγελμάτων αρρωσταίνουν, και κανείς δεν μπορεί να ξέρει με βεβαιότητα ποὺ ακριβώς θα κολλήσει τον ιό.

Στην πραγματικότητα οι ιερείς ανήκουν σε ομάδα υψηλού κινδύνου, ειδικά στα μοναστήρια. Κατά τη διάρκεια των εκκλησιαστικών ακολουθιών στους ναούς, είναι πολύ δύσκολο, δυστυχώς, να τηρηθούν με λεπτομέρεια όλα τα μέτρα που αποκλείουν την πιθανότητα μόλυνσης.

Πήραμε αμέσως αυστηρά μέτρα, προσπαθήσαμε και τις αποστάσεις να κρατήσουμε, απολυμαίναμε τα χέρια μας και διαθέταμε μάσκες για όλους.

Αλλά, για παράδειγμα, η απόσταση ασφαλείας παραβιαζόταν όταν ο ιερέας θυμίαζε το ναό και οι άνθρωποι έρχονταν πιο κοντά ο ένας στον άλλον στους διαδρόμους ώστε να μπορέσει να περάσει ο κληρικός με το θυμιατό.

Τους παρακαλούσαμε να φορούν μάσκα, αλλά οι περισσότεροι δεν υπάκουαν. Οι ιερείς εξομολογούσαν ασταμάτητα γιατί πολλοί ήταν εκείνοι που δεν είχαν τη διάκριση να μείνουν στο σπίτι τους, όταν εμφάνιζαν ένα ήπιο σύμπτωμα.

Και βέβαια, ιδιαίτερα επικίνδυνο είναι αν ένας μολυσμένος βρεθεί στην εκκλησιαστική χορωδία -τότε είναι πιθανό να μολυνθούν σχεδόν όλα τα μέλη του χορού.

Ερώτηση: Πριν από την εποχή του κορονοϊού, οι ιερείς στους ναούς παρότρυναν τους πιστούς με τα εξής λόγια: εάν είστε χριστιανοί, να εκκλησιάζεστε συχνότερα, να

εξομολογείστε πιο τακτικά, να μεταλαμβάνετε για να κατοικεί ο Θεός στην ψυχή σας» και επίσης «ένα κοινό από όλους Κύριε ελέησον, αξίζει όσο 100 προσωπικά, μεμονωμένα». Στην περίοδο του κορονοϊού, οι ιερείς λένε: «εάν είστε χριστιανοί, να μην έρχεστε στο ναό, γιατί προέχει να σκέφτεστε τους συνανθρώπους σας, μπορείτε να προσεύχεστε στο σπίτι και να παρακολουθείτε όλες τις ακολουθίες σε απευθείας μετάδοση, η συχνή Θεία Μετάληψη αυτή τη στιγμή μπορεί να είναι και λάθος, δεν είναι κακό να μας λείψει για ένα προσωρινό διάστημα, το σημαντικότερο είναι να διατηρούμε το Θεό μέσα στη καρδιά μας». Μετά την επιδημία όταν, Θεού θέλοντος, θα ανοίξουν πάλι οι ναοί για τους πιστούς, τι θα ακούσουμε από τους ποιμένες μας;

Απάντηση: Η μεγαλύτερη χριστιανική αρετή είναι η διάκριση. Ακριβώς αυτή λείπει συχνά σε όλους όσοι προσπαθούν να εφαρμόζουν απαράλλακτα τους κανόνες της Εκκλησίας και όσα έχουν καθιερωθεί εδώ και αιώνες χωρίς καμία απολύτως διάθεση για προσαρμοστικότητα, ιδιαίτερα σε έκτακτες συνθήκες, όπως η τωρινή, οι οποίες μας βγάζουν έξω από το συνηθισμένο πλαίσιο.

Αυτό ακριβώς βιώνουμε αυτή τη στιγμή, που θεσπίζονται προσωρινοί περιορισμοί για να σωθούν οι ζωές και η υγεία των συνανθρώπων μας χωρίς να πρόκειται καθόλου για νέο διωγμό της Εκκλησίας, όπως διακηρύττουν πολλοί επίσκοποι και ιερείς που δεν έχουν την αρετή της διάκρισης.

Οι πιστοί χριστιανοί εμπιστεύονται και φυσικά δεν αμφισβητούν τους πρεσβυτέρους τους και τους πνευματικούς τους πατέρες, με αποτέλεσμα να παρασύρονται αυτό το διάστημα από ακραίες τοποθετήσεις πολλών επισκόπων και ιερέων, όπως του Ηγουμένου Σέργιου Ρομανώφ από την πόλη Αικατερίνμπουργκ ο οποίος ξεσήκωσε τα πλήθη να μην υπακούσουν στα σχέδια όσων με τη συνεργασία των Εβραίων, έχουν στήσει αυτή τη σατανική συνωμοσία κατά της Εκκλησίας.

Αλλά υπάρχει στην Εκκλησία πιο αξιόπιστος εγγυητής από τη Σύνοδό της, το σώμα της Ιεραρχίας της; Ο κορονοϊός ξεσκέπασε την πιο επικίνδυνη ασθένεια η οποία είναι ίσως χειρότερη και από τον ιό τον ίδιο.

Αυτή είναι η παντελής αγνόηση του σώματος της Ιεραρχίας της Εκκλησίας από πολλούς κληρικούς και λαϊκούς. Αυτή η ασθένεια για μας δεν είναι καινούργια – είναι το κατάλοιπο της Σοβιετικής εποχής, στο τέλος της οποίας μεγάλος αριθμός αντιφρονούντων εντάχθηκε στην Εκκλησία.

Και όλοι αυτοί υπονόμευαν την Εκκλησία τα τελευταία χρόνια. Η αρνητική κριτική και, σε περιπτώσεις, ακόμη και η πλήρης παραβίαση των εντολών των εκκλησιαστικών αρχών έχουν γίνει σχεδόν κανόνας.

Πίσω από αυτή την αρνητική κριτική και την ανυπακοή, συνεχώς υπήρχε η απειλή

του σχίσματος. Ήταν αναμενόμενο, αυτή η κατάσταση αργά ή γρήγορα να εξελιχθεί σ᾽ ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα.

Τώρα πια έχει ξεδιπλωθεί μπροστά μας σε όλη την ντροπιαστική της μορφή.

Από αυτήν την άποψη, θα ήθελα να υπενθυμίσω την ρήση του οσίου Αλεξίου, Αρχιεπισκόπου Μόσχας, ότι η Ιεραρχία της Εκκλησίας είναι ένα μεγάλο και ένδοξο θαύμα του Θεού και στην τρέχουσα κατάσταση της κρίσης, η Ιεραρχία – ο Πατριάρχης με τη Σύνοδο των Επισκόπων- προσπάθησαν σοφά να βρουν την λύση στο μεγάλο πρόβλημα της επιδημίας ώστε να έχουμε τις λιγότερες δυνατές απώλειες σε ανθρώπινες ζωές.

Όμως η ανυπακοή και ο εγωϊσμός των «ζηλωτών» χριστιανών, κληρικών και λαϊκών, οδήγησαν στο χειρότερο σενάριο. Όταν περάσει ο κίνδυνος της πανδημίας θα πρέπει να κατανοήσουμε γιατί συνέβησαν όλα αυτά και να βγάλουμε συμπεράσματα. Όλα αυτά τα ζητήματα θα πρέπει να εξεταστούν.

Ναι, οι σχέσεις των ενοριτών και των ιερέων, όπως και των ιερέων και των επισκόπων, νομίζω πως θα αλλάξουν, αλλά όχι με την έννοια που προσπαθούν να μας εκφοβίσουν μερικοί τώρα – ότι οι επίσκοποι θα γίνουν διώκτες της Εκκλησίας-, αλλά προς την κατεύθυνση της θεραπείας όλου αυτού του φαινομένου ενός εκκλησιαστικού φανατισμού που καταγράφτηκε αυτό το διάστημα και είχε αυτές τις τραγικές συνέπειες».

Το κείμενο αυτό είναι τόσο συγκλονιστικό που δεν έχω να προσθέσω ή να σχολιάσω τίποτα. Ας μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι η ανοησία, ο φανατισμός, ο εγωϊσμός, η δαιμονική αυτοπεποίθηση βλάπτουν σοβαρά την υγεία! Ας συνεχίσουμε όμως.

Πόσοι είναι οι άρρωστοι στη Λαύρα; Κανείς δε γνωρίζει. Ούτε πόσοι υπέκυψαν. Στη Θεολογική Ακαδημία οι πληροφορίες λένε ότι από τους 126 φοιτητές και καθηγητές, τα κρούσματα είναι 52, συμπεριλαμβανομένων σχεδόν όλων των καθηγητών, οι περισσότεροι των οποίων είναι ηλικιωμένοι και σε πολύ σοβαρή κατάσταση.

Μονή Αγίου Σεραφείμ. Ντιβέγιεβο (Σάρωφ)

Πρόκειται για πολυμελή γυναικεία αδελφότητα την οποία έχω επισκεφθεί τρείς φορές. Τελευταία ήταν το 2001 μαζί με τον Αρχιεπίσκοπο κ. Ιερώνυμο.

Τότε είχε 300 μοναχές και τώρα νομίζω πρέπει να έχουν ξεπεράσει τις 600. Κι επειδή εκεί βρίσκονται τα λείψανα του αγ. Σεραφείμ του Σάρωφ, το μοναστήρι αυτό δέχεται χιλιάδες προσκυνητές.

Κανείς δεν μπορούσε να σταματήσει το κύμα, ιδιαίτερα τη Μεγάλη Εβδομάδα. Οι προσκυνητές όχι μόνον αδιαφόρησαν στις εκκλήσεις για να μην επισκέπτονται το μοναστήρι, αλλά προσέρχονταν στο ναό χωρίς να λαμβάνουν τα απαραίτητα υγειονομικά μέτρα. Αποτέλεσμα ήταν ότι πολλές μοναχές νόσησαν. Κάποιοι ανεβάζουν τον αριθμό σε 160. Η ηγουμένη που είναι και γιατρός μεταφέρθηκε με ελικόπτερο στη Μόσχα.

Κι εδώ τηρείται σιγή ιχθύος. Γεγονός είναι πως στις 25 Απριλίου το μοναστήρι μπήκε σε καραντίνα.

Θεολογικό σεμινάριο Perevinky

Άγνωστος ο αριθμός των ασθενών. Στις 3 Μαΐου ο Πατριάρχης Κύριλλος απομάκρυνε τον Πρύτανη γιατί δεν τήρησε τις οδηγίες.

Μοναστήρι Αγ. Ελισάβετ-Λευκορωσία

Και εδώ καλύπτεται η κατάσταση μ᾽ ένα πέπλο σιωπής. Πληροφορίες που διέρρευσαν μιλούν για 60-80 μοναχές που νόσησαν και μια νεκρή.

Λαύρα των Σπηλαίων του Κιέβου

Ήταν από τα πρώτα μοναστήρια που χτυπήθηκαν από τον κορονοϊό. Σε τηλεφωνική επικοινωνία που είχα, κατάλαβα ότι οι πληροφορίες είναι συγκεχυμένες. Άλλοι μιλούν για 68, άλλοι για 90, άλλοι για 200 νοσήσαντες μοναχούς και γύρω στους 50-60 φοιτητές. Ήδη υπάρχουν 3 νεκροί μοναχοί.

Τα ίδια συμβαίνουν και στο μοναστήρι του αγίου Ιωνά στο Κίεβο και στη Λαύρα του Ποτσάεφ στη Δυτική Ουκρανία, όπου όχι μόνο το μοναστήρι, αλλά και η πόλη του Ποτσάεφ έχουν μπει σε καραντίνα.

Φοβάμαι ότι η κατάσταση είναι πολύ χειρότερη και τα θύματα πολύ περισσότερα. Αλλά οι «ευλαβείς» συνωμοσιολόγοι επιμένουν ότι όλα αυτά είναι σχέδια των σιωνιστών, της «παγκόσμιας διακυβέρνησης», «των σκοτεινών δυνάμεων» που στόχο έχουν τη διάλυση της «αγίας Ρωσίας». Κάθε ομοιότητα με τα καθ᾽ ημάς είναι εντελώς συμπτωματική.

Πιστεύω για τους καλοπροαίρετους να αρκούν όλ᾽ αυτά για να αλλάξουν άποψη. Για τους υπόλοιπους δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα άλλο. Ας συνεχίσουν να πιστεύουν ότι η γη….είναι τετράγωνη!

Μεταξύ των κατηγοριών που μας απευθύνουν κάποιοι είναι και η στάση του αγίου

Λουκά. Ρωτούν: Έτσι θα έκανε ο άγιος Λουκάς; Θα δεχόταν να κλείσουν οι εκκλησίες;

Αγαπητοί μου, όταν διαβάζουμε ένα βιβλίο δεν το διαβάζουμε επιλεκτικά, ούτε κρατάμε ότι, μας συμφέρει. Πράγματι ο Άγιος βρέθηκε στη δίνη των διωγμών κι έβλεπε με πόνο να κλείνουν οι εκκλησίες ή να παραχωρούνται στους σχισματικούς της «Ζωντανής Εκκλησίας».

Περιμένοντας τη σύλληψή του (1923) συντάσσει τη διαθήκη του. Μεταξύ άλλων προτρέπει τους πιστούς να μην προσχωρήσουν στο σχίσμα. Και προτρέπει: «Αν σας αρπάξουν τους ναούς και τους δίνουν στην οργάνωση αυτή, μην αντιδράτε... Ακόμη και αν όλοι οι ναοί πέσουν στα χέρια τους και δεν έχετε που να πάτε, καλύτερα να μην πάτε πουθενά παρά ὀ αυτούς... Να μην αντιστέκεστε στις αρχές, που για τις αμαρτίες μας επέτρεψε ο Θεός».

Αλήθεια, το έχουμε σκεφτεί αυτό; Έχουμε προβληματιστεί γιατί ο Θεός επέτρεψε και σε μας να φτάσουμε, και μάλιστα εν καιρώ ειρήνης να κλείσουν οι εκκλησίες;

Πόσοι από μας αναγνωρίσαμε τη δική μας ευθύνη, πόσοι είπαμε το «διά τάς ἁμαρτίας ἡμῶν» επέτρεψε ο Θεός; Να προσθέσω κάτι ακόμη. Όλοι στεκόμαστε στους διωγμούς που υπέστη ο άγιος από τους άθεους.

Έντεκα ολόκληρα χρόνια φυλακής, βασανιστηρίων, εξορίας. Όμως ο άγιος πόνεσε εξίσου και από τους διωγμούς των «ψευδαδέλφων» που δεν ήταν άλλοι από τους φανατικούς, τους στενόμυαλους, τους original ορθόδοξους, που βλέπουν παντού αντικανονικότητες και προδοσίες.

Ο βασικός του συνεργάτης π. Μιχαήλ Αντρέεβ, με τον οποίο είχε μοιραστεί την οδύνη της πρώτης εξορίας, έγινε ο μεγάλος εχθρός του.

Διακατεχόμενος από «ζῆλο οὐ κατ᾽ ἐπίγνωσιν» κατήγγειλε τον Άγιο για παραβάτη «των ιερών κανόνων», για έλλειμμα ορθοδοξίας. Αποτειχίστηκε από τον επίσκοπό του και δημιούργησε δική του Εκκλησία.

Τελούσε τις ακολουθίες σπίτι του με μια μικρή ομάδα οπαδών του. (Δεν σας θυμίζουν τους σημερινούς «αποτειχισμένους», «ενισταμένους» κ.λπ;)

Και όχι μόνο αυτό. Κίνησε γη και ουρανό, επηρέασε και τον Πατριάρχη και τελικά πέτυχε το σκοπό του. Ο άγιος διώχθηκε. Η αγιότητα του αγίου Λουκά φάνηκε, όταν λίγα χρόνια αργότερα ο π. Μιχαήλ εγκαταλελειμένος, βρέθηκε στην εξορία και ο μόνος που τον βοήθησε οικονομικά ήταν ο άγιος Λουκάς.

Το 1937 που συνελήφθησαν και οι δύο, ο μεν άγιος Λουκάς άντεξε τα φοβερά βασανιστήρια και δεν υπέγραψε τις κατηγορίες.

Ο π. Μιχαήλ όμως δεν άντεξε και υπέγραψε τις κατηγορίες εναντίον του αγίου.

Στα τελευταία χρόνια της ζωής του, παράλληλα με τις πιέσεις και υπονομεύσεις της Σοβιετικής εξουσίας, ο άγιος Λουκάς αντιμετώπισε και τους κατατρεγμούς της original ορθοδοξίας.

Αντιγράφω από τη βιογραφία του (σελ.457-8). «Υπήρξε τότε ένα κίνημα που διαδόθηκε περισσότερο στη Μητρόπολη του Ροστώφ, και ονομάστηκε οπαδοί της «Γνήσιας Ορθόδοξης Εκκλησίας» (Και πάλι κάθε ομοιότητα με τα καθ᾽ημάς στην Ελλάδα αποτελεί απλώς σύμπτωση!) Οι οπαδοί του σχίσματος δεν μνημόνευαν τις αρχές στη Θεία Λειτουργία, δεν αποδέχονταν τους εγγάμους κληρικούς, ούτε τους αρχιερείς που χήρεψαν, κ.α. Διακρίνονταν για τον πρωτογονισμό, την αγραμματοσύνη και κυρίως για τον φανατισμό τους. Ο Άγιος κινδύνεψε και ἀπ᾽ αυτούς, όπως αφηγήθηκε στον Γκουσκώφ:

-Απείλησαν να σκοτώσουν κι εμένα επειδή ήμουν παντρεμένος. Κατά τη γνώμη τους δεν μπορώ να είμαι αρχιεπίσκοπος. Είναι αγράμματοι και δεν ξέρουν ιστορία. Κάποια μέρα πέταξαν μια μεγάλη πέτρα στο παράθυρό μου. Δεν με πέτυχαν όμως.

Στο Ροστώφ όμως συνέβη το εξής περιστατικό: οπαδοί την Γνήσιας Ορθόδοξης Εκκλησίας έβαλαν βραδυφλεγή βόμβα κοντά στο διαμέρισμα του επισκόπου. Ευτυχώς η βόμβα ανακαλύφθηκε εγκαίρως και ο επίσκοπος δεν έπαθε τίποτα».

Και τώρα τι κάνουμε; Επιτέλους οι Εκκλησίες άνοιξαν, έστω και με τα απαραίτητα περιοριστικά μέτρα. Όμως έχω μιὰ έντονη ανησυχία. Πραγματοποιήσαμε έναν άθλο. Η χώρα μας έγινε πρότυπο.

Ο ιός περιορίστηκε. Είχαμε τις λιγότερες απώλειες. Όμως άλλαξε κάτι μέσα μας; Έγινε αυτή η περιπέτεια ευκαιρία αυτοκριτικής και μετάνοιας; Σκεφθήκαμε να επαναπροσδιορίσουμε τη σχέση μας με το Χριστό; Ή θα συνεχίσουμε στο ίδιο μοτίβο;

Από την άλλη πλευρά, έχουμε συναισθανθεί τη σοβαρότητα της κατάστασης; Οι επιστήμονες επιμένουν: Ο ιός δεν εξαλείφθηκε. Θα παραμείνει πολύ καιρό ακόμη καὶ είναι έτοιμος να επιτεθεί ξανά.

Δυστυχώς βλέπω πολλούς ανθρώπους να επανέρχονται στην προ κορωνοϊού κατάσταση, της αδιαφορίας, του ωχαδερδισμού, της άγνοιας του κινδύνου. Και φοβάμαι μήπως «ἡ ἐσχάτη πλάνη ἔσται χείρων τῆς πρώτης».

Για όλους αυτούς που αμφιβάλλουν και συμπεριφέρονται ανεύθυνα, δίχως να λογαριάζουν το διπλανό τους, για όλους όσοι διατείνονται ότι όλα είναι ένα ψέμα και ότι ο κορωνοϊός αυτός είναι μία ήπια γριπούλα, τους καλώ να διαβάσουν το επόμενο κείμενο.

Το έγραψε ένας παθών, ο γνωστός μου από παλιά π. Αθανάσιος Καρατζογιάννης που εδώ και χρόνια διακονεί ως εφημέριος στο Βέλγιο, στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου στο Maasmechelen.

Από τις αρχές Απριλίου όλοι οι φίλοι του πληροφορηθήκαμε για την περιπέτειά του και για τον άμεσο κίνδυνο που διέτρεχε. Δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα άλλο παρά να ενώσουμε τις προσευχές μας.

Ευτυχώς, με τη βοήθεια του Θεού, παρά τις προβλέψεις, ο π. Αθανάσιος σώθηκε. Ας αφήσω όμως τον ίδιο να μοιραστεί την περιπέτειά του και να καταγράψει τους κτύπους της καρδιάς του.

«Βγήκα από την εντατική!»

Ένας ορθόδοξος κληρικός, κρούσμα του κορωνοϊού, μιλά για την περιπέτειά του.

Εκείνο το Σαββατιάτικο πρωινό της 28ης Μαρτίου φάνηκαν τα πρώτα σύννεφα που προμήνυαν την επερχόμενη καταιγίδα που μπήκε ξαφνικά και απρόσμενα στη ζωή μου.

Ξεκίνησε σαν αδιαθεσία, σαν μια συνηθισμένη γρίπη και σύντομα εξελίχθηκε σε κάτι άγνωστο, που δεν θέλαμε ούτε ως σκέψη να το αποδεχθούμε.

Ο υψηλός πυρετός και ο έντονος βήχας άρχισαν σιγά – σιγά να μας υποβάλλουν την ιδέα πως το πιο εφιαλτικό σενάριο είχε εισβάλλει στο σπιτικό μας και είχε κάνει τις ζωές μας άνω – κάτω.

Τα θετικά αποτελέσματα από το τεστ για τον κορωνοϊό, απλώς επιβεβαίωσαν αυτό που ήδη ξέραμε. Από κει και μετά τα πράγματα εξελίχθηκαν πολύ γρήγορα: άφιξη του ασθενοφόρου, παραλαβή, παροχή οξυγόνου, είσοδος στο Νοσοκομείο.

Στην πτέρυγα ήταν ήδη πολλοί ασθενείς με την ίδια ή και χειρότερη κατάσταση: σεβάσμιοι παππούδες, μεσόκοπες κυρίες που άλλοτε έσφυζαν από ζωντάνια και δημιουργικότητα, αλλά και νέοι άνθρωποι. Ήρθα να προστεθώ κι εγώ ανάμεσά τους.

Ένας ορθόδοξος Έλληνας κληρικός ανάμεσα σε δεκάδες ανθρώπους που διψούν για ζωή όπως εγώ, που αγωνίζονται να ζήσουν όπως εγώ, που τους αγαπάει ο Θεός μας

όπως κι εμένα.

Με βάζουν σύντομα σ' ένα θάλαμο με εξαιρετικά καλή ξενοδοχειακή υποδομή. Είναι νομίζω η μοναδική φορά που πρόσεξα τις ανέσεις του νοσοκομείου. Τις μεγάλες και δύσκολες στιγμές λίγο σε νοιάζει το περιτύλιγμα του πόνου.

Εκείνη την ώρα αναδύονται όλα τα υπαρξιακά ερωτήματα και γυμνή η ψυχή σου παλεύει να βρει τις απαντήσεις. Είναι οι ώρες που η καρδιά λυγίζει μ' ένα «γιατί σε μένα;» για να δώσει η ίδια την απάντηση λίγο αργότερα: «γιατί όχι σε μένα;».

Γιατροί και νοσηλευτές πολλών ειδικοτήτων επιστρατεύονται για μένα. Με πρωτόγνωρο για μένα αίσθημα ευθύνης και νοιάξιμο. Ακτινογραφίες, εξετάσεις, αναλύσεις, διασταυρώσεις ευρημάτων.

Ένας πόλεμος μόλις ξεκίνησε, πόλεμος με το χρόνο, με τον ιό, με τις παρενέργειες. Η αντιβίωση μαζί με την παρακεταμόλη πέφτουν αργά – αργά στο αίμα μου μέσα από τον ορό και δίνουν μια άνιση μάχη με τον ιό.

Στο μεταξύ τα νέα μαθαίνονται γρήγορα. Οι ενορίτες μου σοκάρονται, αλλά προσεύχονται και ελπίζουν. Κάποιοι έρχονται έξω από τον κλειστό Ναό και με αγωνία παρακαλούν το Θεό.

Ο Μητροπολίτης μας κ. Αθηναγόρας τηλεφωνεί καθημερινά για να μάθει νέα. Στο μοναστήρι του Γενεσίου της Θεοτόκου στο Asten κάνουν παράκληση μπροστά στο απότμημα λειψάνου του αγίου Νικηφόρου του λεπρού.

Στην Ελλάδα ένας Μητροπολίτης, παλιός συμφοιτητής μου και καλός φίλος, δημοσιεύει την είδηση στο διαδίκτυο κι αμέσως ξεκινά αλυσίδα προσευχής: λαϊκοί, μοναχοί, πρεσβύτεροι, επίσκοποι, ενορίες, μοναστήρια, μονές από το Άγιο Όρος μέχρι τα Ιεροσόλυμα, όλοι ενώνουν τις προσευχές τους. Μαθαίνω όλα αυτά από την οικογένειά μου και συγκινούμαι. Παίρνω θάρρος και παλεύω.

Η γιατρός βλέπει με αγωνία τα επίπεδα του οξυγόνου να πέφτουν δραματικά. Αποφασίζει να μεταφερθώ επειγόντως στην εντατική. Ο ιός έχει προσβάλλει και τους δύο πνεύμονες. Ο πυρετός έχει σκαρφαλώσει στο 40 και τα αντιπυρετικά αδυνατούν να τον αντιμετωπίσουν.

Εκείνη την ώρα μου τηλεφωνεί ένας αδελφικός φίλος. Μου μεταφέρει τα λόγια ενός ευλογημένου μοναχού από το Όρος: «Πες του να μη φοβηθεί, θα γίνει καλά. Η Παναγία τον αγαπάει και θα τον θεραπεύσει. Αρρώστησε για να γίνει το θαύμα και να πιστέψουν κι αυτοί (εννοεί τους Βέλγους). Αυτό που θα συμβεί να του πεις να το διαλαλεί μετά». Συγκλονίζομαι.

Μπαίνω στην εντατική. Κοιτώ γύρω μου. Πίσω μου είναι μηχανήματα. Αμέτρητα κουμπάκια, ενδείξεις, λυχνίες, μετρήσεις, συνδέσεις με τους πιο υπερσύγχρονους υπολογιστές. Απέναντι ένα μεγάλο μαύρο ρολόι με κόκκινα ψηφία. Τίποτα άλλο. Αυτός θα είναι ο κόσμος μου για όσο διάστημα χρειαστεί να μείνω εδώ. Αρκεί να βγω!

Προσπαθώ να σφαλίσω για λίγο τα βλέφαρα, μα δεν μπορώ. Όλο το σώμα μου είναι γεμάτο σωληνάκια και πεταλούδες. Προσπαθώ να μετακινηθώ, αλλά το σώμα δεν υπακούει. Αναπνέω με δυσκολία. Νιώθω αμέτρητα ξυραφάκια να με τρυπούν κάθε φορά που παλεύω να ρουφήξω λίγο από το οξυγόνο. Ο αναπνευστήρας ανεβοκατεβαίνει ρυθμικά σε μια προσπάθεια να με κρατήσει στη ζωή.

Δεν έχω καμιά οπτική επαφή με τον έξω κόσμο, από ένα παράθυρο ή μια πόρτα. Πόσο θα ’θελα να υπήρχε μια μικρούλα σχισμή στον τοίχο. Για να μπορούσα να ’βλεπα μια στάλα γαλάζιο ουρανό. Ή έστω ένα μπαμπακάκι σύννεφο. Ή το λιγοστό φως της δύσης. Ας ήταν έστω και μια καταιγίδα. Μόνο να ’βλεπα.

Κοιτώ το ρολόι απέναντί μου. Η ώρα είναι 00:15. «Μεσάνυχτα» λέω με το νου μου. Και η ματιά μου καρφώνεται στα κόκκινα ψηφία. Περιμένω, περιμένω να αλλάξει η ένδειξη, να γίνει 00:16. Νέα προσμονή, 00:17. Είναι η μόνη αλλαγή που βλέπω εδώ μέσα. Ατέλειωτη προσμονή για να περάσει η ώρα και το 00 της ώρας να γίνει 01. Και πάλι από την αρχή το παιχνίδι με τα λεπτά. 01:01, 01:02. Το «μαρτύριο της σταγόνας» της εντατικής.

Στην πόρτα εμφανίζεται η πνευμονολόγος. Έρχεται κοντά μου και προσπαθεί να με κάνει να αισθανθώ όμορφα. «Σήμερα είναι η μέρα των γενεθλίων σας» μου λέει και στη συνέχεια ρωτά για την εθνικότητά μου.

Οι εκπλήξεις διαδέχονται η μία την άλλη. «Έλληνας; Ορθόδοξος κληρικός;». Φεύγει βιαστικά κι όταν γυρίζει κρατά ένα πορτοκάλι. Το καθαρίζει προσεκτικά και μου το βάζει κομματάκι – κομματάκι στο στόμα, μέχρι που τελείωσε. Δεν θυμάμαι αν έχω φάει πιο γλυκό πορτοκάλι στη ζωή μου. Μέχρι εκείνη τη στιγμή το μόνο που επιτρεπόταν να βάλω στο στόμα μου ήταν ένα κατάπικρο διάλυμα.

Δεν ξέρω αν είναι ξανθιά ή μελαχρινή, αν είναι μεσόκοπη ή νέα. Ξέρω ότι είναι ένας άγγελος, που ξεφεύγει από τα τυπικά καθήκοντα και προσπαθεί με όποιον τρόπο μπορεί, να με κάνει να αισθανθώ λίγο καλύτερα. Το βλέμμα της είναι όλο αγάπη, τρυφερότητα και σεβασμό.

Σηκώνεται να φύγει. Κοντοστέκεται και με μια κίνηση πολλαπλών συμβολισμών, σκύβει και σκεπάζει απαλά τις άκρες των ποδιών μου με το ειδικό σεντόνι που έχουν τα κρεβάτια εντατικής. Από κάτω βρίσκεται ένα κορμί γυμνό, κατατρυπημένο και

τυραγνισμένο.

Σε λίγο έρχεται μια νοσοκόμα. Δεν ξέρω ποια είναι. Ούτε πώς τη λένε. Όλες ίδιες είναι εδώ μέσα. Με τις «αστροναυτικές» στολές τους, τα γυαλιά ασφαλείας, τα γάντια, τα ποδονάρια … Ήρθε να μου πάρει αίμα. Τέσσερεις φορές το 24ωρο μου παίρνουν αίμα. «Ώστε είστε κληρικός;» με ρωτά με ενδιαφέρον. Το νέο κυκλοφόρησε φαίνεται. Δεν έχω κουράγιο να κουβεντιάσουμε. Πιο πολύ της απαντώ με νεύματα, παρά με λόγια.

Το οξυγόνο στο αίμα εξακολουθεί να είναι εξαιρετικά χαμηλά. Λυγίζω. Κι αμέσως δίνω εγώ ο ίδιος κουράγιο στον εαυτό μου: «η κυρία Θεοτόκος ξέρει!».

Οι ώρες περνούν αργά και βασανιστικά. Λίγο αργότερα μπαίνουν οι γιατροί. Όλοι μαζί με τα χαρτιά τους, τις σημειώσεις τους, την αγωνία τους, την ελπίδα τους. Μου ανακοινώνουν πως το οξυγόνο σταθεροποιήθηκε και μάλιστα σε ικανοποιητική τιμή. Το ίδιο συμβαίνει και την επόμενη και τη μεθεπόμενη μέρα.

Ξημερώνει του Λαζάρου. Είμαι εδώ Κύριε. Μ’ ένα πλάκωμα στο στήθος. Νιώθω έναν ογκόλιθο να με συνθλίβει. Και περιμένω να ακούσω τη φωνή Σου «ἄρατε τόν λίθον». Είμαι σίγουρος ότι θα συμβεί. Μόνο που δεν ξέρω πότε. «Πιστεύω Κύριε, βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ!»

Δεν με άφησες να περιμένω ούτε μια μέρα. Το άκουσα αυτό, το «ἄρατε τόν λίθον», από το στόμα του γιατρού. Τι κι αν το είπε στα γαλλικά; Τι κι αν είπε επί λέξει: «Απίστευτο! Μεγάλη άνοδος των επιπέδων οξυγόνου!»; Εγώ τη δική Σου φωνή άκουσα εκείνη την ώρα και έγινα αυτόπτης μάρτυς της δικής μου ανάστασης. Όλοι περίμεναν το επόμενο στάδιο: τη διασωλήνωση. Κι εσύ τους διέψευσες τόσο όμορφα!

Με ειδοποιούν ότι κάποιος με ζητά στο τηλέφωνο της εντατικής που είναι για χρήση των ασθενών. Υπό κανονικές συνθήκες δεν επιτρέπεται καμία επικοινωνία των ασθενών της εντατικής με τον έξω κόσμο. Λόγω όμως, ιδιαιτερότητας του κορωνοϊού μας επέτρεπαν μία φορά στο 24ωρο να επικοινωνούμε με την οικογένειά μας μέσω βιντεοκλήσης. Με μεγάλη μου έκπληξη ακούω στο τηλέφωνο τον οικογενειακό γιατρό, που όλες αυτές τις μέρες ενημερώνεται on line για την κατάστασή μου από το νοσοκομείο.

-Πάτερ, ξέρεις τι σημαίνει το όνομά μου, έτσι;

-Καλή αγγελία, απαντώ στον γλυκύτατο κ. Ευάγγελο και περιμένω να ακούσω.

-Ακριβώς έτσι πάτερ! Τελειώνει η περιπέτειά σου. Οι τελευταίες αναλύσεις του αίματος δείχνουν και αύξηση των επιπέδων οξυγόνου αλλά και ότι η πνευμονία

υποχωρεί, πράγμα που επιβεβαίωσε και η ακτινογραφία. Πάτερ, μπορείς να μου πεις τι έκανες;».

Εκείνη την ώρα ένιωσα πως άνοιξε μια αόρατη χαραμάδα στην οροφή και μπήκε μέσα στον κρύο θάλαμο ένα ζεστό φως και με έλουσε.

Η μηχανική υποστήριξη ελαττώνεται σταδιακά και παράλληλα αυξάνονται τα επίπεδα του οξυγόνου στον οργανισμό μου.

Ξημερώνει Μ. Παρασκευή. Η πρεσβυτέρα στο τηλέφωνο μου δίνει κουράγιο και μου μεταφέρει τις ευχές των ενοριτών μου για καλή Ανάσταση. Η πρεσβυτέρα κι ο γιος μας είναι οι αφανείς ήρωες.

Όλο αυτόν τον καιρό, παραμερίζουν το προσωπικό τους δράμα, ξεχνούν αγωνίες και προσπαθούν να διαχειριστούν πρωτόγνωρες καταστάσεις.

Να ενημερώσουν τους ενορίτες για τα τελευταία νέα, να επικοινωνήσουν με συγγενείς και φίλους στην Ελλάδα που αγωνιούν, να καθησυχάσουν την υπερήλικη μάνα μου, που αγνοώντας ότι είμαι άρρωστος, ρωτά με συγκρατημένο παράπονο «μα πού είναι ο παπα-Θανάσης;

Γιατί δεν με πήρε τηλέφωνο;» Αυτή τη μέρα των αχράντων παθών, ο γιος μου μπαίνει στο διαδίκτυο και ακούει έναν ιερέα, μαινόμενο, να κραυγάζει «Αίσχος στους αρχιερείς, αίσχος στους πολιτικούς! Μας έχουν φυλακίσει για μία γρίπη! Μας έκλεισαν τις εκκλησίες. Μας λένε ψέματα για να μας κρατάνε φυλακισμένους...». Δεν άντεξε, το έκλεισε. Αν ήταν στη θέση μου τι θα έλεγε;

Μπαίνουν στο θάλαμο δυο νοσηλεύτριες. «Πάτερ, τέλος για σας η εντατική! Θα σας μεταφέρουμε σε θάλαμο νοσηλείας» μου λένε με μια χαρά απέραντη, σαν να ήμουν ο πιο στενός τους συγγενής. Και με κερνούν για το νέο! Ένα πορτοκάλι η μία κι ένα αχλάδι η άλλη από το μεσημεριανό τους φαγητό. Δεν θυμάμαι πιο όμορφο, πιο συγκινητικό, πιο αληθινό κέρασμα στη ζωή μου!

Πόσο όμορφος φαίνεται τώρα ο κόσμος σ' έναν θάλαμο νοσηλείας! Ποιος θα μου το έλεγε αυτό και θα το πίστευα. Αλλά όταν επιστρέφεις από το θάνατο, ακόμα κι ένας μικρός και μονότονος θάλαμος νοσοκομείου παίρνει άλλες διαστάσεις.

Ο ουρανός είναι ντυμένος μ' ένα απίστευτα όμορφο γαλάζιο χρώμα. Τα λίγα σύννεφα παίζουν ανέμελα κρυφτό με τον ήλιο. Η εικόνα είναι μαγευτική. Δεκάδες πουλιά σχίζουν χαρούμενα τον αέρα. Δεν τα ακούνε τα αυτιά μου, μα η καρδιά μου έχει συλλάβει το μελωδικό της τραγούδι και σεργιανάει μαζί τους στον ουρανό. Θεέ μου, με τι ομορφιά έχεις ντύσει τον κόσμο!

Διαπιστώνω πως οι μύες των χεριών και των ποδιών έχουν εξασθενήσει. Χρειάζεται πλέον καθημερινή άσκηση με φυσικοθεραπευτή.

Είμαι χαρούμενος, πολύ χαρούμενος! Τώρα πια μπορώ να επικοινωνώ με τον έξω κόσμο. Η πρεσβυτέρα μού μεταφέρει ένα ασυνήθιστο περιστατικό που έγινε μόλις χτες, σε μια οικογένεια από την ενορία μου.

Είναι απόγευμα και παρακολουθούν την ακολουθία από το internet. Ξάφνου ακούγεται από το μισάνοιχτο μπαλκόνι ένα κελάδισμα πουλιού να ψάλλει μια πρωτάκουστη μελωδία, ουράνια, ελπιδοφόρα και χαρούμενη.

Βγήκαν έξω μα δεν είδαν τίποτα. Συνεχίζουν να παρακολουθούν την ακολουθία και το κελάδισμα συνεχίζεται πιο έντονο και πιο όμορφο. «Τι όμορφο μήνυμα μας στέλνει άραγε ο Θεός Μεγαλοβδομαδιάτικα;» αναρωτιούνται. Το βράδυ ενημερώνονται από την πρεσβυτέρα ότι ο ιερέας τους βγαίνει από την εντατική κι η χαρά τους φτάνει στον ουρανό.

Ξημερώνει Πάσχα. Ένα Πάσχα αλλιώτικο. Ξέρω πως δεν πρόκειται να γίνει τίποτα από όλα όσα γίνονταν κάθε χρόνο τέτοια μέρα. Ξέρω πως είναι ένα Πάσχα γυμνό από εξωτερικά σημάδια, αλλά πλούσιο σε βιώματα αναστάσιμα. Ξέρω πως δεν θα ακούσω ούτε θα ψάλλω (η αδυναμία είναι τόσο μεγάλη που μόνο ψιθυριστά μπορώ να μιλήσω) το «Χριστός Ανέστη». Δεν παραπονιέμαι. Μόνο περιμένω. Δεν ξέρω τι.

Χτυπά το κινητό μου. «Χριστός Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας …». Όμορφες, αγγελικές φωνές ψάλλουν live για μένα! Είναι οι αδελφές από τη Μονή της Μετανοίας της αδελφής μου. Τα δάκρυα δεν με αφήνουν να της μιλήσω, όταν τελειώνει ο ύμνος. Θεέ μου πόσο large είσαι! Δεν παίζεσαι!

Το τηλέφωνο ξαναχτυπά σε λίγη ώρα. Είναι ο αδελφικός μου φίλος και συνοδοιπόρος -χρόνια τώρα- στα μονοπάτια της μουσικής. Μου βάζει να ακούσω κάτι τόσο γνώριμο, αλλά και τόσο πρωτότυπο: έχει ενορχηστρώσει με τη βοήθεια κοινού μας φίλου μια δική μου μελωδία και μου το βάζει να την ακούσω, σαν πασχαλιάτικο δώρο. Με παίρνουν τα δάκρυα. Δεν μπορώ να μιλήσω.

Οι μέρες περνούν. Το κορμί αναρρώνει σιγά – σιγά και προσπαθεί να επανέλθει. Είναι Παρασκευή της Ζωοδόχου Πηγής, σημαδιακή μέρα για μένα: είναι η γενέθλιος μέρα της εις πρεσβύτερον χειροτονίας μου. Μαθαίνω πως αύριο Σάββατο, 25 Απριλίου θα επιστρέψω στο σπίτι μου.

Η χαρά μου μετριάζεται όταν μου λένε πως δεν μπορώ να τους δω από κοντά, δεν μπορώ να τους αγκαλιάσω. Πρέπει να μείνω άλλες δεκαπέντε μέρες στην απομόνωση. Ντρέπομαι ωστόσο, όταν σκέφτομαι αυτούς που ήταν στον ίδιο όροφο με

μένα στην κλινική και δεν επέστρεψαν ποτέ στο σπίτι τους. Κάποιοι αρκετά νεότεροι από μένα …

Με εφοδιάζουν με συσκευή οξυγόνου σε περίπτωση υποτροπής. Τώρα κλεισμένος στο δωμάτιο του σπιτιού πρέπει να στέλνω μέσω internet τα δεδομένα της υγείας μου στο νοσοκομείο τρεις φορές την ημέρα, για να γίνει πλήρης αξιολόγηση της κατάστασης. Χρειάζομαι ωστόσο, βοήθεια και παρακολούθηση από έμπειρους νοσηλευτές.

Το σύστημα υγείας επέλεξε να μου στείλει δυο νοσηλεύτριες, μια Βελγίδα και μια Τουρκάλα. Εδώ στα ξένα, έχουμε μάθει να συνυπάρχουμε με αλλοεθνείς και με ετερόδοξους.

Τις δύσκολες ώρες όμως, προτιμάμε πάντα δίπλα μας κάτι δικό μας, κάτι κοντινό μας. Άραγε η Τουρκάλα πώς θα αντιδράσει όταν μάθει ότι είμαι Έλληνας και μάλιστα κληρικός;

Ευτυχώς η άψογη επαγγελματικότητα και η καλή διάθεση των δύο νοσηλευτριών μού διέλυσαν γρήγορα τους αρχικούς δισταγμούς. Αφέθηκα στα χέρια του Θεού που μου τις έστειλε. Εκείνος ξέρει το γιατί.

Έφτασε η ώρα να ολοκληρώσουν το έργο τους. Η πρεσβυτέρα ζήτησε να μάθει την αμοιβή τους.

-Ξέρετε, αρκετοί από τους ανθρώπους που βοηθούσαμε πριν, ηλικιωμένοι, ευάλωτοι, φιλάσθενοι, νόσησαν από τον ιό και πέθαναν. Αποφασίσαμε λοιπόν, στη μνήμη όλων αυτών των ανθρώπων να μην πάρουμε αμοιβή από εσάς.

Η πρεσβυτέρα τις ακούει και δεν πιστεύει στα αυτιά της. Αποχαιρετιζόμαστε όλοι με εμφανή συγκίνηση. Η μία, η Βελγίδα, παίρνει τις αποσκευές και κατευθύνεται στο αυτοκίνητο. Μένει πίσω η Τουρκάλα. Με κοιτάει στα μάτια και μου λέει σιγά:

-Θέλω να σας ζητήσω μια χάρη».

Και συνεχίζει διστακτικά:

-Είστε ιερέας, έτσι; Θέλω να κάνετε μια προσευχή: για μένα, την οικογένειά μου, αλλά και όσους νοσηλεύαμε και τώρα έφυγαν από τη ζωή».

Μου χαμογελά και τρέχει προς το αυτοκίνητο.

Θέλω να κλάψω και να γελάσω μαζί. Θέλω να φωνάξω και να χοροπηδήξω από χαρά.

Η φωνή μου ίσα που βγαίνει από τα χείλη μου:

Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον;
Ποῦ σου, ἅδη, τό νῖκος;
Ἀνέστη Χριστός καί σύ καταβέβλησαι.
Αὐτῶ ἡ δόξα καί τό κράτος
εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ευχαριστώ τον καλό μου φίλο και αδελφό π. Αθανάσιο για την κατάθεση της καρδιάς του. Θυμάμαι τα λόγια του όταν τηλεφωνηθήκαμε τη μέρα που βγήκε από την εντατική.

-Γράψε για όλους αυτούς που λένε πως η πανδημία αυτή δεν είναι τίποτα. Πέρασα ένα μαρτύριο. Σα να με είχε πλακώσει ένας μεγάλος βράχος στο στήθος. Ούτε ο χειρότερος εχθρός μας να μην το πάθει.

Παρόλ᾽ αυτά, είμαι βέβαιος πως πολλοί θα παραμείνουν στις εμμονές τους ότι… η γη είναι τετράγωνη. Δικαίωμά τους. Ας γνωρίζουν όμως ότι η ανοησία και ο φανατισμός βλάπτουν σοβαρά την υγεία.

(Δεν έγραψα τίποτα για το θέμα της Θ. Κοινωνίας. Είναι ένα θέμα που θα μας απασχολήσει έντονα το επόμενο διάστημα. Και θα δεχτούμε πολλές πιέσεις. Αντί να τρωγόμαστε μεταξύ μας μήπως θα πρέπει να το συζητήσουμε σοβαρά και να είμαστε έτοιμοι;)

Έγραψα όλ᾽ αυτά με μεγάλη δυσκολία, γιατί γνωρίζω πολύ καλά ότι κάποιοι περιμένουν στη γωνία. Άνθρωποι που τυρανιούνται από φοβίες και μανία καταδίωξης, δεν μπορούν να ζήσουν διαφορετικά και όποιος τους χαλάει τη σούπα, είναι ικανοί να τον εξοντώσουν.

Με παρηγορεί και με εκφράζει απόλυτα η ικεσία ενός αγίου των ημερών μας, που ουκ ολίγα υπέμεινε από εχθρούς και φίλους, του Μητροπολίτου Χαλκίδος Νικολάου (Σελέντη):

-Κύριε, χάρισέ μας αυτό που μας χρειάζεται τόσο πολύ στις ημέρες μας: Την ισορροπία. Αμήν.

(Πηγή: imargolidos.gr*)*